

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124201427
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4124201427.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar.: 23.10.1972, trvale bytom C. XX/XXX, D. E., zast.: JUDr. Monika Marjanovič, advokátka, Advokátska kancelária so sídlom Urbánkova 1562/6, Košice, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o ochranu spotrebiteľa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 53Csp/104/2024-326 zo dňa 10.03.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a - c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č.237783-2404 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 13.10.2016 je bezúročný a bez poplatkov, II. výrokom určil, že Rozhodcovská zmluva č. 237783-2404 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 13.10.2016 je neplatná, III. výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 788,72 eura do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a v poslednom IV. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie odôvodnil ust. § 52, ods. 1, § 53, ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2, § 37 ods. 1, § 39, § 420, § 451 ods. 1, ods. 2 zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“), § 161 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1, § 262, ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodne podaná.

1.1. Vo odôvodnení uviedol, že žalovaný vystupoval pri uzatváraní zmluvy ako dodávateľ, pretože pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd ďalej považoval za potrebné ustáliť, či žalobca bol spotrebiteľom. V zmysle ochrany práv spotrebiteľa je rozhodujúci skutočný účel, na ktorý bol úver poskytnutý a v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (v danom spore žalovaný), pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť dôkazmi, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade, je treba uplatniť výklad v súlade s ustanovením § 54 ods.2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR 4Cdo/106/2018, zo dňa 29.04.2019.

1.2. Po vykonaní výsluchu žalobcu a obchodnej zástupkyne žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že úver si žalobca bral na nákup kotla do domácnosti a teda na súkromné účely. Poukázal na to, že

z potvrdenia o nákupe kachlí vyplýva, že tieto boli zakúpené dňa 14.10.2016, teda nasledujúci deň po uzavretí zmluvy. Konštatoval, že v zmluve o úvere je uvedené nielen IČO žalobcu, ale aj rodné číslo a číslo účtu, ktoré je osobným účtom žalobcu. Prijal záver, že žalovaným nebol zisťovaný skutočný účel úveru, ktorý bol poskytnutý žalobcovi, preto žalobca v posudzovanom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľ a to napriek jeho označeniu v zmluve živnostenským oprávnením, keďže podstatné z hľadiska posúdenia či sa jedná o spotrebiteľský úver je účel, na ktorý bol úver poskytnutý. Z uvedených dôvodov posúdil zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ a žalobcovi priznal postavenie spotrebiteľa. Súd prvej inštancie po prejednaní veci konštatoval, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., musí obsahovať náležitosti stanovené zákonom pre takéto typy zmluvy podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, pričom tieto neobsahuje. Zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva takisto neobsahuje povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zo zmluvy nevyplýva určenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; keď sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ.

1.3. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z oznámenia exekútora, z ktorého vyplýva, že žalobca v prospech žalovaného zrážkami zo mzdy uhradil celkovo 4 583,74 eur a z bodu 13 odôvodnenia Rozhodcovského rozsudku vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu 757,56 eur. Z dôvodu určenia, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, súd konštatoval, že za bezdôvodné obohatenie súd v tomto prípade považoval plnenie nad rámec poskytnutého úveru vo výške 1 341,30 eur (rozdiel medzi schváleným úverom 4 000 eur a sumou, ktorú žalobca žalovanému uhradil s poukazom na vydaný exekučný príkaz, suma uhradená žalobcom vo výške 5 341,30 eur), ktoré musí žalovaný žalobcovi podľa § 451 odsek 1 OZ vydať.

1.4. V dôvodoch rozhodnutia súdu prvej inštancie ďalej uviedol, že predmetom sporu bolo aj určenie, že Rozhodcovská zmluva č. 237783-2404 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 13.10.2016 je neplatná. Uviedol, že rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom ak má byť akceptovaná, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Súd Rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako formulárovú, ktorá bola vopred predpripravená žalovaným, do ktorej žalobca nemal možnosť žiadnym spôsobom zasiahnuť. Z ustanovení danej zmluvy ani nevyplýva reálna možnosť žalobcu ovplyvniť obsah tejto zmluvy alebo ho opraviť. Keďže žalovaný nepreukázal individuálny charakter daného dojednania, nepreukázal poučenie žalobcu ako spotrebiteľa o dôsledkoch jej uzavretia a preto súd vyhodnotil, že rozhodcovská zmluva je neplatným právnym úkonom. Vo vzťahu k námietke žalovaného ktorý tvrdil, že existencia právoplatného rozhodcovského rozsudku v tomto prípade predstavuje prekážku res iudicata, súd uviedol, že v rozhodcovskom konaní ohľadne zmluvy o zmluve o úvere č.237783-24040, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté Rozhodcovským rozsudkom zo dňa 10.02.2021, pod sp. zn. 10/11/20 sa rozhodlo z titulu spotrebiteľskej zmluvy, teda ide o dve rozličné konania. Poukázal na to, že nie je tu založená totožnosť predmetu konania ako žalobný nárok spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal žalobný návrh vyplývať. Z uvedeného bolo pre súd zrejmé, že sa nemôže jednať o prekážku veci rozsúdenej.

1.5. Uviedol tiež, že predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie sumy vo výške 1 447,42 eura, ako trov uhradené v exekučnom konaní súdnemu exekútorovi. Konštatoval, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný na základe exekučného titulu, ktorý vyhodnotil ako neplatný právny úkon, čím vznikla žalobcovi škoda spočívajúca v zaplatení trov exekúcie. Zároveň tým bola preukázaná aj príčinná súvislosť s konaním žalovaného, ktorý na základe neplatného právneho úkonu, rozhodcovského rozsudku požiadal o vykonanie exekúcie a preto súd zaviazal žalovaného titulom nároku na náhradu škody na zaplatenie sumy vo výške 1 447,42 eura. Vzhľadom k úspechu žalobcu v konaní, súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% a dodal, že v konaní nevzhladol v zmysle § 257 CSP žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nepriznal náhradu trov konania úspešnému žalobcovi.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol s tým, že si uplatňuje nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trov právneho zastúpenia v odvolacom

konaní, a to v plnom rozsahu. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil nesprávne a jednostranne to, že žalobca mal údajne po uzavretí zmluvy použiť peňažné prostriedky na iný účel, ako uviedol žalovanému v žiadosti o úver a aký potvrdil v zmluve o úvere. Žalovaný tvrdil, že charakter a povaha zmluvného vzťahu sa určujú na základe okolností existujúcich pred a v čase uzavretia zmluvy. To je predsa stav, z ktorého zmluvné strany vychádzajú pri rozhodnutí, či do zmluvného vzťahu vstúpia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neposkytol žiadne zdôvodnenie, a ani neoznačil žiadnu právnu normu, na základe ktorých by iné ako žalobcom pôvodne oznámené použitie prostriedkov malo mať spätný účinok na už uzavretý zmluvný vzťah, a teda ako môže jednostranný úkon zmluvnej strany meniť povahu celého zmluvného vzťahu v iných, ako zákonom výslovne neupravených prípadoch, alebo nedohodnutých priamo v zmluve. V súdnom konaní nebolo zo strany žalobcu ani tvrdené a ani preukázané, že by údajný nákup kotla oznamoval žalovanému pri podaní žiadosti o úver a pri uzavretí zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysvetlil, akú povinnosť vlastne žalovaný porušil – bolo preukázané, že žalovaný zisťoval konkrétny účel čerpania úveru. Uviedol, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, čo tvrdil žalobca pri podaní žiadosti o úver žalovanému (že ho žiada na investičný účel, a špecifikoval ho ako nákup náradia). V súdnom konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorým by bolo vyvrátené, že žiadosť o úver žalobca podal vedome, slobodne a vážne (a to dňa 11.10.2016) a že následne dňa 13.10.2016 toto potvrdil uzavretím zmluvy o úvere číslo 237783-2404.

2.1. Dôvodil, že doklad o nákupe kotla nepreukazuje žiadne tvrdenia žalobcu vo vzťahu k žiadosti o úver a k zmluve o úvere – suma 2 581 eur sa ani nezohoduje so sumou úveru a poukázal na to, že nákup kotla preukazovaný žalobcom tak mohol súvisieť aj s podnikateľskou činnosťou žalobcu, pretože spadá do obsahového vymedzenia minimálne 3 predmetov živnostenských oprávnení. Uviedol, že skutočnosť, že žalobca čerpal peňažné prostriedky z úveru na svoj osobný účet nemá právny význam pre posúdenie povahy zmluvného vzťahu, pretože v roku 2016 živnostník nemusel mať zriadený podnikateľský účet. Súd prvej inštancie v konaní neprihliadal na nič, čo bolo v neprospech žalobcu. Skutkové závery súdu sú nepresvedčivé, a nezodpovedajú výsledkom dokazovania. V odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym spôsobom použil aj ustanovenie § 54 ods. 2 OZ. Jeho aplikácia neznamená, že v prípade pochybností sa určuje, či zmluva je podnikateľská alebo spotrebiteľská. Uvedené zákonné ustanovenie sa aplikuje na obsah spotrebiteľskej zmluvy, ale nie na určenie či ide alebo nejde o spotrebiteľskú zmluvu. Následne uviedol, že rozsudok napáda aj preto, lebo odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné a arbitrárne. Procesný súd poukázal na „rozhodnutie NS SR 4Cdo/106/2018 zo dňa 29.04. 2019“ hoci z napádaného rozsudku nie je zrejmé, prečo vôbec na dané rozhodnutie poukázal a akú má spojitosť s prejednávanou vecou a taktiež namietal skutočnosť, že súd na základe uvedenia údaju „rodné číslo“ v žiadosti o úver a v rozhodcovskej zmluve odvodzoval, že aj preto ide o spotrebiteľský vzťah. Význam uvedenia rodného čísla a dátumu narodenia žiadateľa o úver v žiadosti o úver priamo súvisel aj so skutočnosťami, ktoré zo žiadosti explicitne vyplývajú. Išlo a ide o jednoznačný identifikátor pre získanie údajov z centrálného registra exekúcií a ďalej pre získanie údajov v registri vedenom Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o. a Non Banking Credit Bureau, záujmové združenie právnických osôb.

2.2. Ďalej v odvolaní dôvodil, že rozhodcovský rozsudok, ktorý vydal Slovenský arbitrážny súd zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, zo dňa 11.11. 2021 pod sp. zn. 10/11/20 Mo nadobudol právoplatnosť preto, lebo žalobca nepodal v prekluzívnej lehote žalobu o jeho zrušenie. Uviedol, že rozhodcovský rozsudok je rovnocenným rozhodnutím ako rozhodnutie všeobecného súdu. Ak zákon priznáva takémuto rozhodnutiu vlastnosti právoplatnosť a vykonateľnosť, potom ich mal súd rešpektovať. Na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku a návrhu na vykonanie exekúcie, exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie č. 6121568199 zo dňa 17.12.2021. Exekučný súd preskúmal pred vydaním poverenia rozhodcovský rozsudok a aj zmluvnú dokumentáciu, či ide alebo nejde o spotrebiteľskú vec. Nikde tieto závery a ani samotnú exekúciu žalobca nespochybnil. Súd prvej inštancie nemal na základe žiadneho zákonného ustanovenia vôbec právomoc rozhodnúť, že nebude na rozhodcovský rozsudok prihliadať; napokon svoju právomoc v tomto smere súd ani nezodôvodnil. Platný právny poriadok zveruje právomoc preskúmať rozhodcovské rozsudky len súdu v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a ďalej exekučnému súdu v exekučnom konaní. Fakt, či rozhodcovská zmluva bola alebo nebola individuálne dojednaná, nemá žiadny vplyv na jej platnosť. V napádanom rozsudku konajúci súd ani neoznačil právnu normu ako ustanovenie konkrétneho právneho predpisu, podľa ktorej z faktu, že rozhodcovská zmluva nie je individuálne dohodnutá vyplýva jej neplatnosť a na základe týchto dôvodov tvrdil, že popri arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti záveru súdu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy preto, lebo nebola dohodnutá individuálne, sú závery prvej inštancie nezákonnými.

2.3. V závere uviedol, že odvolanie proti výroku III., žalovaný podáva z dôvodu nezákonnosti výroku I. a ďalej preto, že žiadne bezdôvodné obohatenie vzniknúť za situácie existencie platného exekučného titulu vzniknúť nemohlo, odvolanie proti výroku IV. podal z dôvodu, že ide o závislý výrok od výrokov I. až III. a zároveň namietal aj procesné pochybenie v postupe súdu, ktoré spôsobuje nezákonnosť napádaného rozsudku v tom, že uznesením č. k. 53Csp/104/2024 – 323 zo dňa 06.02.2025 súd rozhodol o pripustení zmeny žaloby, a to na pojednávaní dňa 06.02.2025. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo však vyhotovené až 06.03.2025 (o čom svedčí elektronický podpis sudcu k elektronickému dokumentu, ktorého obsahom je toto uznesenie). Dané uznesenie bolo doručené žalovanému dňa 06.03.2025. Súd ale ukončil dokazovanie vo veci už skôr, ako uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Podľa žalovaného súd dňa 06.02.2025 nemohol ukončiť dokazovanie a odročiť pojednávanie na vyhlásenie rozhodnutia vo veci samej, ak v danom čase nebolo právoplatné rozhodnutie o zmene žaloby. Akékoľvek pokračovanie (t.j. aj skončenie dokazovania a odročenie pojednávania na vyhlásenia rozhodnutia) v konaní bolo možné až po právoplatnosti uznesenia o zmene žaloby, čiže až po právoplatnosti uznesenia zo dňa 06.02.2025. Najskôr dňa 07.03.2025 (deň po doručení daného uznesenia) mohol súd vyhlásiť uznesenie dokazovania za skončené. Takto nepostupoval, jeho procesný postup je zaťažený vadami a porušením práva na spravodlivý súdny proces a vyhlásený rozsudok je vydaný predčasne.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že na základe zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 4 000 eur so zmluvnou odmenou 8 120,96 eura. Žalobca sa zaviazal sumu 12 120,96 eur zaplatiť žalovanému v 48 mesačných splátkach po 252,52 eur, splatných podľa splátkového kalendára žalovaného. K otázke spotrebiteľského charakteru zmluvy uviedol, že z obsahu spisu nadmieru akýchkoľvek pochybností nevyplýva, že by žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný nijako nepreukázal, že to bol skutočne žalobca, kto žiadal o podnikateľský úver a že žalovaný nezneužil svoju „nadvládu“ a postavenie žalobcu ako slabšej zmluvnej strany a že sám nepredložil žalobcovi na podpis formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere na podnikateľské účely, z dôvodu možného zastretia skutočného účelu zmluvy, ktorú žalobca podpísal. Žalobca zmluvu neuzatváral ako podnikateľ, ale finančné prostriedky potreboval na osobné účely, na zakúpenie teplovodných kachlí Edilkamin tresor do jeho domácnosti dňa 14.10.2016 za kúpnu cenu 2 581 eur. Ďalej uviedol, že v prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). S poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 OZ je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, t. j., že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je na dodávateľovi. Uviedol, že vzhľadom na námietky žalovaného uvedené v odvolaní, týkajúce sa otázky posúdenia zmluvy uzavretej medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu je nepochybné, že žalovaný svojim postupom, sa márne snažil obísť spotrebiteľskú ochranu, ktorú poskytujú predpisy na ochranu spotrebiteľa len z dôvodu existencie živnostenského oprávnenia na strane žalobcu. Nanútenie účelu úveru na podnikateľský je konaním v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

3.1. Ďalej vo vyjadrení uviedol, že súčasne so žalovaným uzavrel Rozhodcovskú zmluvu č. 237783-2404 dňa 13.10.2016. Nároky žalovaného zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 237783-2404 zo dňa 13.10.2016 boli predmetom rozhodcovského konania. Vo veci bol vydaný rozhodcovský rozsudok č. 10/11/20 zo dňa 10.2.2021 vydaný Slovenským arbitrážnym súdom. Na základe Rozhodcovského rozsudku je vedená nezákonná exekúcia voči nemu ako povinnému, a to na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn.: 8Ek/4427/2021. V danom prípade síce nedošlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku, avšak rozhodcovský rozsudok v dôsledku neplatného dojednania rozhodcovskej zmluvy vydal orgán, ktorý na to nemal právomoc, a preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by mohla prebehnúť exekúcia. Od neho vymožené peňažné prostriedky nemajú základ v hmotnom práve, a preto vychádzajúc z konštatovanej nespôsobilosti exekučného titulu, sú naplnené podmienky na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si v tomto konaní uplatnil a uviedol, že Najvyšší súd SR v mnohých svojich rozhodnutiach (viď napr. R 66/2013, sp.zn. 3 ECdo 105/2014, 4 Cdo 34/2013, 2 ECdo 148/2013, 4 Cdo 56/2013, 5 ECdo 210/2013, 7 ECdo 30/2013, 8 ECdo 179/2014 a ďalšie) judikoval, že rozhodnutie vydané na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky je rozhodnutím ničotným, nevyvolávajúcím žiadne právne účinky. Podľa jeho názoru je rozhodcovská zmluva, ktorá je absolútne neplatná v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na rozhodovanie sporov vyplývajúcich z úverovej zmluvy a pokiaľ tak rozhodcovský súd urobil, jeho rozhodnutie je paaktom bez právnej sily a záväznosti. Rozhodcovský rozsudok netvorí prekážku rei iudicata pre prebiehajúce konanie o vydaní

bezdôvodného obohatenia a určovací žalobu, nejde o identickú prejednávajúcu vec s rozhodnutou vecou pred rozhodcovským súdom, teda jedná sa o rozdielny predmet konania a rozdielne skutkové zistenia.

3.2. V závere uviedol, že keďže rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Nakoľko tieto podmienky neboli splnené a spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu ako zmluvnú podmienku dojednanú individuálne a v tejto súvislosti poukázal na Nález III. ÚS 379/2021, Nález III. ÚS 344/2020. Žalovaný namietal, že v danom prípade nie je splnená jedna z podmienok vzniku bezdôvodného obohatenia, keďže nedošlo k zrušeniu, resp. zániku exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo/3810/2007, v ktorom konštatuje, že bezdôvodným obohatením je aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. V zmysle § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Aj vymožením žalovanej pohľadávky exekútorom v exekučnom konaní od neho v prospech žalovaného, došlo k plneniu bez právneho dôvodu, keďže rozhodcovský rozsudok, ktorý slúžil ako exekučný titul pri danej exekúcii, bol nulitným a preto právne neúčinným a materiálne nevykonateľným. Nebol teda daný žiaden relevantný právny dôvod na vymoženie danej pohľadávky od žalobcu exekútorom v prospech žalovaného. Išlo o plnenie bez právneho dôvodu pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 10. 2021, sp. zn. 2Cdo/122/2020. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra, č.k.: 53Csp/104/2024 zo dňa 10.03.2025, ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 CSP a rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaný v doplnenom odvolaní uviedol, že podal proti celému označenému rozsudku odvolanie, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písmeno b), f) a h) CSP. V podanom odvolaní, okrem iného, tvrdil a napádal výrok I. a II. z dôvodu, že podaná žaloba predstavuje obchádzanie ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý upravuje prekluzívnu lehotu a zákonné dôvody pre zvrátenie rozhodcovského rozsudku (ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť plniť dlh zo zmluvy o úvere číslo 237783-2404) a ktorý bol vydaný v rozhodcovskom konaní začatom na základe rozhodcovskej zmluvy č. 237783-2404. Žalovaný na podporu svojich odvolacích tvrdení poukázal na konkrétnu súdnu prax, ktorá potvrdzuje jeho tvrdenia z podaného odvolania o tom, že je v rozpore so zákonom, aby podanie žaloby o zaplatenie alebo inej žaloby, kedy dlžník (pôvodne žalovaný v rozhodcovskom konaní) podá žalobu (o plnenie, o určenie) s cieľom, aby sa v konečnom dôsledku na základe ním navrhovaného rozhodnutia nielen na rozhodcovské rozhodnutie neprihliadalo, ale prijalo rozhodnutie v úplnom rozpore s ním. Ak by takýto prístup mal byť právom aprobovaný, potom zákonná úprava dôvodov pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, prekluzívna povaha lehoty na podanie žaloby, zákonná úprava postupu pre prípad, ak dôjde k zrušeniu rozhodcovského rozsudku (porov. §§ 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní) nemá žiadny význam. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/38/2020. Ďalej uviedol, že z osobitného právneho predpisu však vyplýva možnosť žalovať zrušenie rozhodcovského rozsudku a to už z vyššie uvedeného zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní Podľa § 40 ods. 1 písm. a) zák. č. 244/2002 Z.z., tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že 1/ nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Citovaným zákonným ustanovením je upravená zo zákona vyplývajúca možnosť zvrátenia účinkov už vydaného rozhodcovského rozsudku rozhodnutím o jeho zrušení a uvedeným spôsobom možno dosiahnuť opätovné preskúmanie a posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky a jej súladu so zákonom. Uvedená zákonná možnosť je však časovo limitovaná lehotou na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 41 zákona č. 244/2002, podľa ktorého žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Takúto žalobu žalobca i podal, následne ju vzal späť a konanie bolo zastavené. Žalobca tak mal iné právom aprobované inštitúty vyplývajúce z právneho poriadku, ktorými mal možnosť zvrátiť účinky rozhodcovského rozsudku, pričom tieto de facto účinne nevyužil. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol a uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to v plnom rozsahu.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

6. Podľa § 389 odsek 1 CSP písm. b), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 06.02.2024 domáhal určenia, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 13.10.2016 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov a rozhodcovská zmluva č. 237783-2404 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 13.10.2016 je neplatná. Po vznesenej námietke nepríslušnosti zo strany žalovaného, Okresný súd Nitra postúpil vec v zmysle § 43 CSP Mestskému súdu Bratislava III, ktorý s postúpením sporu nesúhlasil. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.06.2024 č. k. 2Ndob/17/2024 bolo určené, že na prejednanie sporu je príslušný Okresný súd Nitra. Na základe návrhu žalobcu na zmenu žaloby (č. l. 160 spisu) súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24.10.2024 č. k. 53Csp/104/2024-243 rozhodol, že pripúšťa zmenu petitu žaloby v znení, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Podaním zo dňa 22.01.2025 (č. l. 300 spisu) žalobca opätovne žiadal o zmenu žaloby, o ktorej súd rozhodol uznesením zo dňa 06.02.2025 č. k. 53Csp/104/2024-323 tak, že súd pripustil zmenu petitu žaloby v znení, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Následne súd vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

9. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

10. Podľa § 142 ods. 1 CSP o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania.

11. Podľa § 142 ods. 2 CSP uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.

12. Skôr ako odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska hmotného práva, zaoberal sa odvolacou námietkou žalovaného, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie sa dopustil procesného pochybenia, keď pripustil zmenu žaloby, a zároveň na tom istom pojednávaní konanom v prítomnosti žalovaného uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

13. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť odvolací súd preskúmal obsah spisu a vzhliadol nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v tom, že na pojednávaní konanom dňa 06.02.2025 (č. l. 319 spisu) pripustil zmenu žaloby v súlade s návrhom žalobcu zo dňa 22.01.2025 a zároveň na tom istom pojednávaní vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie za účelom verejného vyhlásenia rozhodnutia na termín 10.03.2025. Až následne po týchto procesných úkonoch, súd prvej inštancie doručil žalovanému uznesenie o pripustení zmeny žaloby a to dňa 06.03.2025. Pokiaľ žalovaný nebol prítomný na pojednávaní konanom dňa 06.02.2025, súd prvej inštancie mal v zmysle § 142 CSP povinnosť písomne vyhotoviť uznesenie o pripustení zmeny žalobného petitu a ešte pred vyhlásením dokazovania za skončené najskôr doručiť toto uznesenie žalovanému, aby žalovaný mal vedomosť o predmete konania a čoho sa žalobca žalobou domáha. S ohľadom na postup súdu v tejto veci, žalovaný už nemal možnosť navrhnúť dôkazy, ani sa vyjadriť k zmenenému žalobnému petitu, keďže skôr ako

došlo k doručeniu uznesenia o pripustení zmeny žalobného petitu, súd vyhlásil dokazovanie vo veci za skončené a určil termín verejného vyhlásenia rozhodnutia. Týmto postupom súdu prvej inštancie bola odňatá žalovanému možnosť konať pred súdom.

14. Odvolací súd ďalej uvádza, že absencia zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo všeobecnosti spôsobuje jej neplatnosť v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ. V danej veci sa zatiaľ javí, že túto otázku súd prvej inštancie správne posúdil a správne právne posúdil aj to, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský vzťah (výrok I.) Odvolací súd však poukazuje na to, že predmetom tohto konania je aj určenie, či Rozhodcovská zmluva č. 237783-2404 uzatvorená dňa 13.10.2016 medzi žalobcom a žalovaným je platným právnym úkonom. Pokiaľ sa žalobca domnieva, že jeho pohľadávka je súdnym exekútorom vymáhaná na základe neplatného exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, mohol a mal námietky voči tomu vzniesť v príslušnom exekučnom konaní. Samotnému exekučnému súdu z ust. § 53 EP vyplýva povinnosť preskúmať návrh na vykonanie exekúcie a rozhodnúť o tom, či vydá poverenie na vykonanie exekúcie, prípadne ho zamietne, exekučné konanie zastaví, alebo oprávneného vyzve na odstránenie väd podľa § 52 EP. Vzhľadom k tomu, že proces návrhu na vykonanie exekúcie, jeho realizovanie a ukončenie je samostatným konaním upraveným ust. exekučného poriadku, bolo potrebné práve v tomto konaní zaoberať sa tým, či rozhodcovská zmluva má formulárový, predpripravený charakter a žalobca z pozície spotrebiteľa nemal možnosti zasiahnuť do jej obsahu. Súčasné znenie ust. § 61k EP umožňuje zataviť exekúciu v celom rozsahu alebo v časti, ak sú splnené zákonom stanovené podmienky.

15. Vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací považuje za potrebné tiež uviesť, že pokiaľ je rozhodcovská zmluva absolútne neplatná, na takú zmluvu sa hľadí, ako keby nikdy nebola uzavretá a nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu. Pokiaľ boli v dôsledku nulitého exekučného titulu v exekučnom konaní vymožené nejaké nároky je treba vychádzať z toho, že tieto nároky neboli hmotnoprávne opodstatnené a v zásade je možné sa domáhať ich vrátenia titulom bezdôvodného obohatenia. Z tohto pohľadu sa potom javí ako oprávnené v civilnom konaní sa domáhať nielen vydania bezdôvodného obohatenia ale aj určenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a na takomto určení potom má žalobca naliehavý právny záujem.

16. V zmysle vyššie uvedenej skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie v súlade s ust. § 142 CSP umožní žalovanému reagovať a vyjadriť sa k obom návrhom žalobcu na zmenu petitu zo dňa 02. 10.2024 a 22.01.2025, ktoré je treba žalovanému aj doručiť, prípadne založiť do spisu doručienky osvedčujúce doručenie navrhovaných zmien žalobného petitu. Ďalej sa bude zaoberať tým, či námietky voči exekučnému titulu, boli zo strany žalobcu vznesené v exekučnom konaní, resp. preverí stav exekučného konania, zistí akú sumu už žalobca žalovanému uhradil a následne rozhodne o tom, či žalovanú sumu možno žalobcovi priznať titulom bezdôvodného obohatenia. Bude sa zaoberať tým, či sumu 2.788,72 eura, ktorá je predmetom tohto konania vymohol súdny exekútor v exekučnom konaní a z čoho táto suma pozostávala.

17. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že bezdôvodné obohatenie je v Občianskom zákonníku konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného úkonu alebo plnením z právneho úkonu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Kto sa na úkor iného obohatí, musí obohatenie vydať tomu, na úkor koho sa získal. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením, ak to nie je dobre možné preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Z uvedeného je zrejmé, že ust. § 451 ods.2 OZ uvádza jednotlivé skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ súd prvej inštancie dospeje k záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu musí sa zaoberať tým, ktorej skutkovej podstate uvedenej v tomto zákonom ustanovení zodpovedá bezdôvodné obohatenie žalovaného. Svoje závery je súd povinný uviesť aj v odôvodnení rozhodnutia, aby toto rozhodnutie bolo preskúmateľné a vyplývalo z neho, akými závermi a myšlienkovými postupmi sa pri rozhodovaní súd riadil.

18. Obdobne je to aj v prípade náhrady škody, keď sa súd musí zaoberať tým, či splnené všetky zákonné predpoklady pre vznik škody. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na ust. § 420 OZ a v bode 37. napadnutého rozsudku konštatoval, že škoda vznikla na základe neplatného právneho úkonu s tým, že príčinná súvislosť bola preukázaná, keďže žalovaný požiadal o vykonanie exekúcie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v ust. § 420 OZ je upravená všeobecná zodpovednosť fyzickej a právnickej osoby za spôsobenú škodu, ktorá vychádza zo zásady zodpovednosti za škodu porušením právnej povinnosti. Táto zodpovednosť je zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon. Zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti možno uplatniť, ak sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu a to : a/ porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), b/ vznik škody ako majetkovej ujmy, c/ existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou., d/ zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil (ide o zodpovednosť za predpokladané zavinenie). Vzhľadom k vyššie uvedeným zákonným podmienkam vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu bolo povinnosťou žalobcu v tomto konaní bezpečne preukázať, že žalovaný porušil právnu povinnosť a akú právnu povinnosť porušil, a tiež aj to, že v dôsledku porušenia povinnosti žalobcovi vznikla škoda, ktorá predstavuje majetkovú ujmu a táto je v príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou. Protiprávny úkon a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku vtedy, ako je preukázané, že ak by protiprávny úkon nebol, ku škode by nedošlo. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody bude opätovne zaoberať nielen pasívnou legitimáciou žalovaného za vznik škody ale aj splnením všetkých zákonných predpokladov pre vznik škody.

19. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie riadne odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné a aby z neho bolo možné zistiť akými závermi a myšlienkovými postupmi sa súd riadil a to vo vzťahu k všetkým žalobcom uplatneným nárokom (§ 220 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania, vrátane tohto odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).